

Évközi 18. Vasárnap B

Eddigi életmódokkal ellentétben vessétek le a régi embert. Öltsetek magatokra az új embert, aki az Istenhez hasonló, igaz és valóban szent teremtmény. (Ef 4,22.24)

Olvasmány

Kivonulás 16,2-4.12-15

A Szin pusztában Izrael egész közössége zúgolódott Mózes és Áron ellen. Izrael fiai ezt mondták nekik: "Inkább haltunk volna meg az Úr keze által Egyiptomban, amikor a húsos fazekak mellett ültünk és jóllaktunk kenyérral. Ti pedig ide hoztatok minket a pusztába, hogy az egész közösség éhen vesszen."

Ekkor az Úr így szólt Mózeshez: "Íme én kenyeret hullatok nektek az égből. A nép menjen ki, és gyűjtsön magának egy napra valót belőle. Így akarom próbára tenni, hogy követi-e parancsomat.

Hallottam Izrael fiainak zúgolódását. Közöld velük: ma este húst fogtok enni, és holnap reggel jóllakhattok kenyérral. Erről fogjátok megtudni, hogy én, az Úr vagyok a ti Istenetek."

És valóban: estére fűrjcsapat jelent meg, és ellepte a tábort. Reggel pedig harmatozó felhő ereszkedett alá a táborra. Amikor a harmatozó felhő felszállt, a puszta talaján valami finomszemcsés dolog maradt, olyan, mint a dér a földön. Izrael fiai rneglátták és kérdezgették egymást: "Mi ez?" Nem tudták ugyanis, hogy mi az. Mózes így szólt hozzájuk: "Ez az a kenyér, amelyet az Úr ad nektek enni."

Szentlecke

Efesusiakhoz 4,17.20-24

Testvéreim! Azt mondom nektek, sőt figyelmeztetek titeket az Úrban: ne éljeteztek úgy, mint a pogányok, akik hiábavalóságokon járatják az eszüket. Ti nem ezt tanultátok Krisztustól, ha valóban őrá hallgattatok, és megtanultátok, hogy az igazság Jézusban van. Tehát eddigi életmódokkal ellentétben vessétek le a régi embert, akit a csalóka vágyakozások romlásba döntenek. Újuljatok meg lélekben és érzéseitekben! Öltsetek magatokra az új embert, aki az Istenhez hasonló, igaz és valóban szent teremtmény.

Abban az időben: Amikor a nép nem találta Jézust, sem a tanítványait, bárkába szálltak, és elmentek Kafarnaumba, hogy megkeressék Jézust. Amikor a tó túlsó partján megtalálták, megkérdezték tőle: "Mester, mikor jöttél ide?"

"Bizony, bizony, mondom nektek – felelte Jézus –, nem azért kerestetek, mert csodajeleket láttatok, hanem mert ettetek a kenyérből és jóllaktatok. Ne olyan eledelért fáradozzatok, amely megromlik, hanem olyanért, amely megmarad az örök életre. Ezt az Emberfia adja nektek – őt ugyanis az Atya igazolta."

Erre megkérdezték tőle: "Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgot cselekedjünk?"

"Istennek az tetszik – válaszolta Jézus –, ha hisztek abban, akit küldött."

De ők így folytatták: "Hát te milyen csodajeleket teszel, hogy lássuk és higgyünk neked? Mit tudsz tenni? Atyáink mannat ettek a pusztában, amint az Írás mondja: Égi kenyeret adott nekik enni."

Jézus erre így szólt: "Bizony, bizony, mondom nektek: Nem Mózes adott nektek kenyeret az égből, hanem Atyám adja nektek az igazi égi kenyeret. Mert az az Isten kenyere, aki alászállt az égből, és aki életet ad a világnak."

Erre így szóltak hozzá: "Urunk, add nekünk mindig ezt a kenyeret!"

"Én vagyok az élet kenyere – felelte Jézus. – Aki hozzám jön, többé nem éhez, és aki bennem hisz, soha nem szomjazik."

Elmélkedés

A mai evangélium a kenyérszaporításról szóló hosszú történet elejét tartalmazza, melyet János evangéliumában a csoda elbeszélése követ. A kenyérszaporítás világos jel volt, melyet Jézus ezért választott, hogy valami lényegeset fejezzen ki. Azonban azok az emberek, akik Jézust követték, nem értették meg ezt a jelet, nekik főként az volt a fontos, hogy jóllakjanak, minden anyagi vonatkozásban. Nekik ugyan Messiás volt Jézus, de olyan Messiás, akinek politikai uralkodónak kellett volna lennie és akinek messiási időszaka végre kiszabadította volna őket abból az anyagi szegénységből és politikai ínségből, amely a római elnyomás következménye volt.

Jézus tudatában van ennek a feszültségnek: a látható szükségletek kielégítése és a lényeg keresése között; és ki is mondja ("nem azért kerestek engem, mert csodajeleket láttatok, hanem mert ... jóllaktatok"). Óvatosan megkísérli azonban Isten útjaira terelni, Isten gondolataival megismertetni őket. Az igazi cél nem a romlandó ételért való fáradozás, hanem azért az eledelért, amely megmarad. De az, ami megmarad, ami állandó: az Jézus maga. A benne való hit elvezetheti az embert az élet legnyomorúságosabb helyzetein keresztül az igazi, valódi életbe. Erre gondol Jézus, amikor önmagát az Élet kenyérének nevezi.

Jézust már itt, földi életünkben élő kenyereként kapjuk; ezáltal már a földön megkezdődik tulajdonképpen igazi életünk. Szégyentelen és felelőtlen lenne, ha e világ szegényeit az örök élet reményével akarnánk elhallgattatni. Sokkal inkább az a kötelességünk, hogy anyagi és szellemi javainkat igazságosan szétosztjuk, mert Jézus szegénységben jött a világra, hogy odaadja magát az embereknek és elérje, hogy a megajándékozottak továbbadják a nekik jutott életet. Ha mindnyájan Jézus példája szerint élnénk, akkor senkinek sem kellene a látható kenyér és manna után futnia. Mert van elég mindannyiunknak. Ha mi elkezdjük szétosztani, amink van; feladjuk a birtoklásvágyat; beszüntetjük a korlátlan fogyasztást mások kárára (nemcsak anyagi értelemben), akkor hordozói leszünk az élet kenyérének, aki Jézus. A Vele való egyesülés újra és újra megnyitja szemünket az egymással való egyesülésre.